

Като видѣлъ това Христось, казалъ :

— Никакъ не излѣзе сполучливо.

— Ехъ, какво да сторя! Дявольтъ не удържа думата си.

Христось казалъ :

— Сега азъ мога да ти изпълня три желанія, безъ да ти заробвамъ душата. Кажу какво искашъ!

Ковачътъ отговорилъ :

— Първото ми желание е на когото поржчамъ да се покачи на крушата предъ ковачницата, да остане тамъ, докато му кажа да слѣзе. Второто ми желание е, на когото кажа да седне ей на този столъ, да не може да стане, докато не му позволя да стори това. И третото ми желание е — оня, който влѣзе въ моята кесия, която е въ джеба ми, да не може да излѣзе безъ мое позволение.

— Виджъ, какви глупави нѣща пожела отъ Христа, — рекълъ свети Петъръ. — Преди всичко трѣбваше да пожелаешъ благословия и закрила отъ Бога.

— Чакъ толкова голѣми нѣща не искамъ да пожелавамъ, — отвърналъ ковачътъ.

— Каквото пожела, ще бжде изпълнено, — рекълъ Христось и си тръгналъ съ свети Петра.

Като минало известно време, дошелъ денътъ, когато трѣбвало да се яви дявольтъ, за да отведе ковача.

На сутринта рано-рано дошелъ дявольтъ, подалъ си главата презъ вратата и рекълъ на ковача :

— Готовъ ли си?

— Кажу-речи, че съмъ готовъ, — отговорилъ ковачътъ. — Остава ми да изкова главата на ей тоя гвоздей. Докато сторя това, ти се покачи на крушата и си хапни сладъкъ плодъ. Навѣрно си изгладнѣлъ и изжаднѣлъ изъ пжтя.

Дявольтъ се покатерилъ на дървото.

— Ще стоишъ сега тамъ, — рекълъ ковачътъ. — Главата на гвоздея ще изкова най-малко за три години. Много е твърдо желѣзото.

Дявольтъ се помжчилъ да слѣзе. Видѣлъ, че не може, и ударилъ на молба :

— Ти баща, ти майка, ковачо, освободи ме да слѣза отъ крушата!

Но ковачътъ не искалъ и да чуе.

— Чуй ме, ковачо! — продължавалъ да се моли дявольтъ. — Пустни ме, и азъ ще дойда чакъ следъ три години да те взема.

Като чулъ това, ковачътъ му позволилъ да слѣзе. Дявольтъ слѣзълъ и тозмигъ изчезналъ.

Като минали три години, една сутринъ дявольтъ пакъ дошелъ при ковача и попиталъ :

— Сега готовъ ли си? Навѣрно, си изковалъ вече главата на гвоздея.

— Главата изковахъ, — отговорилъ ковачътъ, — но сега трѣбва